

Full informatiu

Col·legi Oficial de Professors i Llicenciats
d'Educació Física de Catalunya

**Josep Lluís
Vilaseca,
protagonista
de l'esport català**

**Les propostes
polítiques per als
propers quatre anys**

**Alser Esport, una
iniciativa empresarial**

**Olimpisme i Esport:
Educació Olímpica,
nou crèdit de síntesi**

**Inauguració del curs
1999-2000 de l'INEFC**

Full informatiu

juliol-setembre 1999. Núm. 31. Any VII. Època III

SUMARI

Edita: COL·LEGI OFICIAL DE PROFESSORS I LLICENCIATS D'EDUCACIÓ FÍSICA DE CATALUNYA Provença, 500-502, entl. porta 4 08025 Barcelona Tel.: 93 455 56 07 / 93 436 91 13 a/e: http://www.deimos.es/coplefc c/e: coplefc@deimos.es	EDITORIAL Bon peu per al segle XXI 4
President del COPLEFC: Francesc Reig	ENTREVISTA A... Josep Lluís Vilaseca, protagonista excepcional de l'esport català 5
Junta de Govern: Josep M. Cambra, Bonifaci Cedrún, Joaquim Coroba, Oriol Marco, Jordi Ticó, Lluís Valbuena.	L'ACTIVITAT DEL COL·LEGI Noves altes, Estand del COPLEF als Cursos d'Estiu de l'INEFC-Barcelona, Edició i lliurament del IV Premi d'Articles sobre Activitat Física i Esportiva, Nova portada del <i>Full Informatiu</i>, Oposicions, Concurs ... 8
Delegacions: Girona: Josep Pujols Lleida: Xavier Torrebaddella Tarragona: Ramon Sogues	A FONTS Les propostes polítiques 10
Assessoria Jurídica: Josep M. Mir	INICIATIVES Alser Esport, SL 13
Full Informatiu del COPLEFC	BIBLIOGRAFIA - Manual de gestió de les organitzacions no lucratives - L'energia a les instal·lacions esportives - Juegos deportivos recreativos 14
Director: Francesc X. Navarro	FORMACIÓ PERMANENT Cursos a distància 15
Secretaria de Redacció: Adriana Coroba i Maribel Morcuende.	ENSENYAMENT Olimpisme i Esport: Educació Olímpica, crèdit de síntesi 16
Consell de Redacció: Oriol Marcé, Wolfgang Simon, Santi Siquier.	AGENDA Inici del curs de l'INEFC 18
Col·laboradors en aquest número: Lluís Albarrán, José Javier Jáuregui, Francesc X. Navarro i Josep Lluís Vilaseca	
Disseny i producció: Toni Inglès, Tel. 452 58 93	
Fotomecànica: PACMER, Tel. 491 48 47	
Impressió: EMSA, Tel. 454 64 00	
D.L.: B 5674 / 91	

El *Full Informatiu* és una publicació plural i respecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors. L'opinió del COPLEFC queda reflectida en l'editorial. Les opinions dels autors no han de ser compartides necessàriament pel COPLEFC.

- Tinc entès que escriu cada dia sobre les seves activitats. Sens dubte, el món de l'esport hi deu aparèixer sovint. ¿Pensa publicar-ho algun dia?

- En principi no, és un recordatori de tipus personal. Si la pregunta va relacionada amb el fet que si algun dia faré les meves memòries del món de l'esport, em fa l'efecte que no, perquè la història és la que és i ja està escrita amb els fets.

- Després d'haver dirigit des del màxim càrrec públic l'esport català durant quinze anys, ¿creu hi ha algun paral·lelisme amb l'Agrupació Mútua que actualment presideix?

- Hi ha una similitud molt notable. Aquesta entitat que és a punt de fer el centenari, va néixer com l'esport català, per la voluntat d'uns ciutadans que creien que calia la creació d'alguna associació per fer coses en comú i en benefici de la societat. Uns van crear una mútua i altres clubs esportius. Ara l'entitat Agrupació Mútua està en un moment excel·lent, amb 320.000 socis, i per tant jo crec que podem dir que "és més que una mútua". Això significa que té una voluntat d'anar units per fer coses. Aquestes característiques defineixen la nostra societat civil i l'esport, que també és societat civil. El dia que l'Administració volgués suplir aquesta voluntat, aniríem malament, perquè no arribaria enlloc. El que ha de fer és donar-hi suport, ordenar-la, cosa que ja fa. Per tant, hi ha una semblança, però en el primer cas jo estava en el sector públic, i ara ho visc des del món privat.

- ¿Ha canviat gaire la seva activitat ara que està una mica més allunyat del món de l'esport?

- Sí, ha canviat molt. Vaig deixar la responsabilitat en el món de l'esport a Catalunya el setembre de 1995 per anar-me'n, al novembre, al Parlament de Catalunya, on vaig estar dos anys com a diputat per Convergència i Unió, i al cap de dos anys vaig deixar el Parlament, amb motiu d'haver estat

Josep Lluís Vilaseca, protagonista excepcional de l'esport català

La cordialitat és un dels trets definitoris de Josep Lluís Vilaseca, col·legiat honorífic del COPLEFC, que ens aporta, ni que sigui sintèticament en aquesta entrevista, la seva llarga experiència política en el camp de l'esport català i algun apunt sobre les noves perspectives de la reforma de la Llei de l'esport.

elegit president de l'Agrupació Mútua. Amb tot, continuo relacionat amb alguns temes del món de l'esport, com són: la presidència del Comitè de Control i Disciplina de la UEFA, la presidència del Tribunal Español d'Arbitraje Deportivo, i continuo en la Comisión Directiva del Consejo Superior de Deportes, que hi estic des de fa molt de temps, a petició dels successius secretaris de Estado para el Deporte i perquè crec que puc fer un servei a l'esport català. De l'esport català vaig voler apartar-me'n, perquè crec que quan un deixa el càrrec ha de deixar pas a les noves persones i no ha d'estar com una ombra interferint-s'hi.

- Si li pregunto si va deixar el càrrec de secretari general de l'Esport per qüestions de cansament o per voluntat de renovació...

- Vaig deixar el càrrec perquè feia quinze anys que hi era, i encara que considero que és una etapa llarga, vaig anar enllaçant una cosa amb una altra, primer posar en marxa l'esport català, després els Jocs Olímpics l'any '92 i ultimar el Congrés de l'Esport Català. En acabar la legislatura de l'any '95, vaig demanar al president

Pujol que em rellevés, perquè creia que havia acabat la meua etapa.

- Vostè ha estat sempre una persona respectada per tots els colors polítics. ¿Li va costar molt d'aconseguir-ho o bé és un tret propi de l'esport?

- Em va costar poc. Al principi els representants polítics del món de l'esport tenien la sensació que també s'havia de portar la política al món de l'esport, però molt aviat vam arribar al convenciment que l'esport era una altra cosa i que, per tant, la convivència i el tracte permanent que havíem de tenir els responsables polítics ens duia més cap a una concòrdia, que és el que vèiem que volia la gent de l'esport, i aleshores va ser molt fàcil trobar una harmonia en benefici del propi interessat, que és l'esportista, la gent de l'esport i els dirigents.

- En la seva llarga trajectòria política en el terreny esportiu, potser podria destacar un fet realment bo i un de realment difícil.

- De bons, n'hi ha molts. Un va ser poder engegar tot un nou plantejament de l'esport a Catalunya en virtut de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia

exercint les competències ja des d'aquí. Un altre fet molt destacable, evidentment, són els Jocs Olímpics; i m'és difícil recordar moments dolents; un –però que com és tan allunyat ja no ens afecta– va ser la "Loapilla" esportiva l'any 1981. Va ser un moment de plantar cara amb força al govern central, però va durar poc, perquè de fet no es va portar mai a la pràctica... i francament, no recordo res més negatiu amb prou entitat.

- Vostè que coneix profundament la nostra realitat esportiva, en quins aspectes sintetitzaria l'avenç que s'hi ha produït?

- És el seu conjunt, el que ha millorat, evidentment. El fet de dirigir i incidir des de Catalunya i no pas des de Madrid en tot l'aspecte esportiu i d'activitat física ha permès una millora en el seu conjunt. Ha augmentat en instal·lacions, en impuls a clubs i entitats, amb l'INEFC, que va passar de tenir una delegació a Esplugues a tenir un gran centre a Montjuïc i un altre a Lleida. També ha coincidit amb la puixança de l'esport català amb grans figures, de renom mundial. Amb l'Escola Catalana de l'Esport i la seva formació de tècnics, el Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat, evidentment; les instal·lacions singulars, des del Canal Olímpic, el Circuit de Catalunya... Tot això en fa uns anys irrepetibles, que van coincidir amb una bonança econòmica i comptant amb la col·laboració de tothom, de totes les administracions i de les entitats. Va ser un bon moment.

- Quin pes específic atribueix a Catalunya en l'àmbit internacional?

- Catalunya ha fet un gran avenç quantitativament i qualitativament. Per tant, li ha donat una preponderància també internacional. Evidentment, els grans èxits individuals dels seus esportistes han contribuït a donar-la a conèixer, com també els Jocs Olímpics –igualment molt decisius–, però cal considerar tots els àmbits, des

dels motociclistes fins als tennistes..., també el Barça. Tot això li ha donat una projecció internacional important, lligada, evidentment, a l'esport espanyol, però amb vida pròpia.

- ¿Creu que l'esport possibilita més fàcilment la comprensió de Catalunya, en l'àmbit espanyol i internacional? Com veu les possibilitats de les seleccions catalanes?

- S'ha fet un avenç important de sensibilització, en aquest terreny. En el que no s'ha avençat gaire o poc ha estat en la comprensió del problema, ni, evidentment, en la solució del problema, que des d'aquí té una òptica i des de l'òptica espanyola en conjunt en té una altra. Difícilment es trobaran les fórmules, que s'haurien de trobar, per poder avançar en molts camins, des de la participació en els Jocs Mediterranis, per dir alguna cosa, campionats semioficials... Es podria avançar en l'accés a terrenys i competicions internacionals de categories inferiors. Es podria començar per aquí. Ara, el problema subsisteix i no és fàcil de resoldre, perquè hi ha unes visions completament diverses i antagòniques.

- Per tant, ¿apunta que aquests serien els camps més abonats per avançar en el terreny de les seleccions catalanes?

- Exacte. Diguem-ne campionats regionals europeus... com els Quatre Motors per a Europa, o d'altres que es puguin crear. Amb el tennis ja hi ha hagut una bona experiència.

- ¿Hi ajuda, que hi hagi dirigents catalans a les federacions espanyoles, o no és una qüestió merament esportiva?

- Sí, però en aquest sentit hem fet un retrocés, perquè n'hi havia hagut més. Ara, hi ha també una desconfiança cap a aquí. Però és un terreny en què no s'ha de tenir una pressa excessiva, perquè ho pot complicar i ho pot malmetre, és un tema de temps.

- Recordo unes paraules seves en què deia que no calen grans declaracions sinó treballar calladament. ¿Ha de ser la línia de treball?

- Continua sent vàlida, aquesta afirmació, perquè el que convé és treballar més que no pas airejar els temes, perquè encara es compliquen.

- Cap on creu que va l'esport i l'activitat física en el segle XXI?

- Va cap la pràctica de la gent, que tothom pogués fer l'esport que més li agradi. Va també, jo crec, cap a la pràctica individual, més que no l'organitzada, perquè cada vegada costa més participar en l'esport organitzat i, evidentment, també va cap a mantenir l'alt nivell, que en el fons és el mirall i el reflex on es mira la gent per poder fer esport. S'ha d'arribar a la convicció que l'esport és saludable per a la salut, tant mental com física, i d'aquí que surtin tantes organitzacions, tant privades, com públiques, com mercantils orientades cap a la pràctica individual.

- Potser caldria distingir un terreny en què hi ha aquesta manifestació de pràctica personal i d'altra banda tot el que té a veure amb aquests números marejadors de professionalisme, publicitat, cadenes televisives, tot això que s'ha disparat ara d'una manera...

- Exagerada... Sí, però això afecta molt primordialment el futbol. El fet és que de vegades els problemes poden venir del mercantilisme que pot provocar una escissió a gran nivell. De fet ja hi ha la temptació de fer unes organitzacions paral·leles, com ara el grup dels G-14 per constituir una espècie "d'UEFA 2". I això seria un desastre, com ho va ser per als escacs, el billar, el judo o el karate quan es van dividir. La gent de l'esport el que vol és una organització única, així ha funcionat fins ara. Quan es baralla la UEFA amb la FIFA tampoc no es dona cap bon exemple, és a dir, la gent i els esportistes volen

que hi hagi una bona entesa entre les cúpules organitzadores..

- En quin país s'hauria d'emmirallar Catalunya?

- De fet, la situació de Catalunya no és extrapolable, perquè té una situació molt singular. Alguns l'equiparen amb Suècia, però jo no ho sé veure. Catalunya té una particularitat, i és que és una nació dins d'un estat. Oficialment només s'accepten els estats en les competicions oficials, almenys ara, i en els casos que no és així hi ha uns motius històrics. Ara està molt tancat i la política esportiva depèn més de les federacions internacionals. Jo veig que en futbol és inimaginable i quan la gent parla de seleccions catalanes, només pensa en el futbol i en el primer equip, malauradament no pensa en el tir amb arc, amb el qual potser hi hauria més possibilitats. L'aspecte polític és un segon pas, perquè si per exemple la FIFA permetés que s'hi poguessin inscriure països sense estat, llavors entrariem en el problema polític, però ara ni hi podem entrar, perquè el primer és previ i correspon a les federacions esportives internacionals.

- Em sembla que sento la seva veu com a advocat... En aquest terreny hi ha l'estudi del cas Bosman...

- L'advocat Dupont sempre ha dit que el tema és molt difícil, però al principi va fer un dictamen que no es pensava que tingués tant de ressò en què afirmava que creu que es pot assolir la independència esportiva, però ha de ser per la via judicial i això significa molts i molts anys.

- El COPLEFC ja té més de mil col·legiats ¿Pensa que hi ha prou conscienciació de la necessitat de col·legiació?

- El que queda clar és que és molt important que tothom es col·legii, perquè és el que dóna força per a l'exercici de la professió. Si ja n'hi ha mil, la qüestió és quants n'hi ha que no. Val

a dir que també és una professió jove i per tant costa més d'entendre tota aquesta problemàtica, però evidentment seria molt bo que esdevingués un col·legi fort i unit, que són les bases per obtenir qualsevol cosa. La desunió propicia un dels grans problemes que té la professió, l'intrusisme, perquè és en un àmbit en què tothom s'atreveix. Un col·legi fort pot lluitar contra això, i ho ha de fer en un doble camp, el de l'intrusisme pròpiament dit i el de les institucions, que no entenen gaire bé el problema.

SOBRE LA LLEI 8/1999 DE JURISDICCIO ESPORTIVA I MODIFICACIO DE LES LLEIS 8/1898 DE L'ESPORT I 11/1994 DE CREACIO DE L'ORGANISME AUTONOM DE L'INSTITUT NACIONAL D'EDUCACIO FISICA DE CATALUNYA

- La Llei de l'esport era de l'any 1988. Com valora que hagi calgut re-formar-la al cap d'onze anys?

- L'esport té un gran dinamisme i és molt canviant. Per tant, que la Llei del 88 s'hagi de retocar, jo ho trobo normal, bo i lògic. Però per a mi, la Llei del 88 roman vàlida en els aspectes bàsics, en els seus pilars fonamentals i en la seva filosofia i, per tant, jo sóc del parer que és millor fer-hi reformes que no pas una llei nova sent el Govern el mateix que la va elaborar.

- Tanmateix, alguns detalls poden tenir una transcendència important, com l'obligatorietat que en totes les instal·lacions hi hagi un titulat. De fet, estem parlant d'un volum d'instal·lacions molt gran ¿Creu que això afavoreix una expansió de la professió?

- Jo crec que tendeix a una millor qualitat i rigor en el desenvolupament de la pràctica esportiva. Per tant és bo que es reguli que hi hagi professionals que se n'encarreguin i que en tinguin la direcció.

Col·legiat honorífic del COPLEFC (1996). Del seu extens currículum, principalment vinculat al món de l'activitat física i l'esport, destaquem algunes de les fites més remarcables.

Formació

- Llicenciat en Dret.

Càrrecs anteriors

- Directiu del FC Barcelona (1970-78) i representant del club a la Real Federación Española de Fútbol.
- Director general de l'Esport de la Generalitat (1980-88).
- Secretari general de l'Esport de la Generalitat (1988-95).
- Vicepresident del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992.
- Diputat al Parlament de Catalunya per Convergència i Unió (1995-97).

Vinculació actual amb l'esport

- President del Comitè de Control i Disciplina de la UEFA.
- Membre de la Comisión Directiva del Consejo Superior de Deportes designat per la presidència.
- President del Tribunal Español de Arbitraje Deportivo.

Distincions

- Ha rebut la Gran Creu de l'Orden al Mérito Civil, concedit pel rei Juan Carlos I (1992).
- Té l'Orde Olímpic del CIO (1985) i del COE (1993).

Activitat actual

- President de l'Agrupació Mútua (1997).